

[Henning Rasmussen]

»Under forhandlingerne med regeringen har Det Radikale Venstre forlangt, at skatte-loftet bliver fjernet. Det vil nu ske. Regerin-gens skatte-loft for kommunerne anfægter selve det kommunale selvstyres grundidé: Kommunens ret til at afholde udgifter og udskrive skatter.«

Det er jo et mægtigt tema og en mægtig udtalelse på en grundlovsdag, men det er bare i skærende modsætning til, at den sam-me aftale fastholder et skatte-loft for amts-kommunerne og dermed angriber det kom-munale selvstyres grundidé for amtskommun-ernes vedkommende. Det hænger simpelt hen ikke sammen, og derfor er det ikke bare ren komik, det er desværre også blodig alvor for vores amtskommuner.

For primærkommunernes vedkommende er situationen principielt den samme, men med den forskel, at man er fritaget for skat-te-loft. Til gengæld er strafbetalingerne for kommunerne bevaret, og dermed er det helt sikkert, at en lang række kommuner til næste år skal aflevere betydelige beløb; det betyder, at mange af dem skal udskrive forhøjede skatter for at klare disse strafbetalinger.

Også mellem kommunerne og regeringen er der uenighed om, hvor meget man efter aftalen af maj 1986 skal forhøje rammen med på grund af de udgiftsstigninger, som er sket siden, uden at det er kommunernes skyld. Det drejer sig om merudgifter til fjerne-lse af asbest, merudgifter til flygtninge, merudgifter på grund af karensdagens af-skaffelse, merudgifter på grund af øgede ad-ministrative udgifter ved skattereformen og mere end det. Det er trist, synes vi, at mini-steren ikke har kunnet acceptere den doku-mentation, som kommunerne har lagt på bordet; den er ellers meget overbevisende.

Det er også trist, at indenrigsministeren ikke vil forhøje bloktilskuddene til kommu-nerne som kompensation for de merudgifter, der er blevet pålagt dem, og derfor er det også helt urigtigt, når finansministeren i dag i Politiken hævder, at regeringen giver kom-munerne fuld dækning for udgifterne til de opgaver, kommunerne får pålagt. Det er mul-igt, at det er finansministerens opfattelse, men det er hverken kommunernes eller amts-kommunernes opfattelse, at der gives fuld kompensation, og med de argumenter og do-kumenter, vi har set i kommunaludvalget, er

det min opfattelse, at kommunerne har langt mere ret, end finansministeren har.

Alt dette – bevarelse af straffafgifter og utilstrækkelig forhøjelse af bloktilskuddene – gør, at en lang, lang række kommuner enten må gennemføre nedskæringer eller lade være med f.eks. at gøre en indsats for at fjerne ventelister til daginstitutioner, døgnpleje, hjemmepleje og andre områder eller tvinges til at sætte skatten i vejret.

Derfor er forslaget også, når det drejer sig om primærkommunerne, ikke realistisk, og det er ikke i trit med virkeligheden.

Det vil ikke være muligt at holde uændret skattetryk i 1988 i en stor del af landets kom-muner, medmindre der sker nedskæringer og udskydelser på en række områder, og det vil i så fald betyde længere ventelister, dårligere forhold i skoler, strammere økonomi på æl-dreområdet og dårligere vedligeholdelse af vores veje, bygninger og anlæg, for at nævne nogle af de områder, der uundgåeligt i skif-tende omfang må rammes landet over.

Og så vil jeg gerne til sidst sige følgende om regeringens og her specielt indenrigsmini-sterens måde at behandle de kommunale or-ganisationer og kommunaludvalget på, speci-elt mindretallet i kommunaludvalget.

Lovforslaget blev fremsat sent den 21. maj 1987, efter at der havde været ført forhand-linger med de kommunale organisationer i omkring tre måneder. Det blev accepteret, at det skulle behandles dagen efter, og det blev behandlet sent om aftenen. Der viste sig ikke at være flertal for regeringens forslag. Mini-steren lovede, at man hurtigst muligt ville indlede forhandlinger med henblik på at få et forlig af en eller anden art med Det Radi-kale Venstre.

Det fremgår af dagspressen og andre op-lysninger, at forhandlingerne med Det Radi-kale Venstre begyndte 3½ døgn efter tirsdag eftermiddag. Jeg bad derfor indenrigsmini-steren om at komme i samråd i kommunalud-valget for at hjælpe os til at lave en arbejds-plan under de vanskelige forhold, vi havde. Jeg skal ikke citere ministeren for et eneste ord, men bare sige, at jeg var mere end over-rasket, da jeg 2½ time efter erfarede, at der var indgået en aftale. Jeg har ikke citeret no-get, jeg har bare givet udtryk for stor overras-kelse.

Denne aftale bliver vi så orienteret om, som alle andre, gennem pressen, og så får vi